

Namık Ant Benson

- şiirler -

Yayın Tarihi:

28.01.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Namık Ant Benson

30 Ekim 1969 tarihinde İSTANBUL'da doğdu. İlk ve orta dereceli tahsilini İSTANBUL'da tamamladı. Lise'yi Kadıköy Akşam Ticaret Lisesinde, Üniversite'yi Eskişehir ANANDÖLU Üniversitesinde bitirdi. Bitirdiği bölümler Büro Yönetimi, İşletme ve Emlak ve Emlak Yönetimidir. TSK'nde VHKİ olarak görev yaparken geçirdiği trafik kazası sonucu kendi isteği ile emekli olmuş, kendisini edebiyata, bilhassa şiirlere ve kitaplara yöneltmiş, deneme şiirler, deneme kitaplar çıkartmak hazırlığındadır.

Adı Konmayan

Adını sordum, gecenin içinden
Gözlerin sustu, cevap vermedin
Bedenin satılık dediler ama
Kalbini kimse ölçüp biçmedi

Bu şehir seni yanlış okumuş hep
Etiket kolay, insan zor mesele
Ben sana günah diye bakmadım
Sen bana ilk kez "insan" dedin de

Ellerin yorgun, gülüşün ödünç
Bir ömür kirada kalmış gibisin
Ben seni kurtarmaya gelmedim
Yanında durmaya razıyım, bilsin

Sabah olunca ayrılır yollar
Herkes yerine döner sessizce
Ama bil: Bu dünyada bir adam
Seni olduğun hâlinle sevdi

Namık Ant Benson

Adınla Döner Canım

Adın düştü dile dile
Döner canım bile bile
Benlik gitti, sen kalınca
Yandım aşkın ile ile

Allah... Allah...
Adın yeter, adın yeter

Bir ben vardı, benden içre
Sildin onu damla damla
Ne sordum, ne cevap aldım
Kaldım senle yana yana

Allah... Allah...
Adın yeter, adın yeter

Mal da geçer, yol da geçer
Can kafeste kuş gibi uçar
Bir nefeslik sırdır ömür
Aşkın gelince gönül açar

Allah... Allah...
Adın yeter, adın yeter

Ben Yunus'um demem, bilmem
Adın söyler beni benden
Al bu canı, ver nurunu
Kalmayayım ben ben diye

Allah... Allah...
Adın yeter...
Adın yeter...

Namık Ant Benson

Ağabeyim Cemal Ergun'a

Söndü bir yıldız bu akşam, karardı gönül şeb-i târ
Ergun Nuralp göçtü, kaldı sinede bin inkisâr

Ağabeydi; dağ gibiydi, ardımda duran siper
Şimdi rüzgâr esse ürker, yetim kalır her diyâr

Bir naşîhatti sözü, bir merhemdi varlığı
Yokluğun en ağır dertmiş, anladım ey baht-ı zâr

Fânî imiş bu cihân, kim tutmuş ki daim kalsın
Hükm-i Hak'tır bu firâk, neylesin sabr u karâr

Ardında gözyaşı kaldı, ardında hayr u du`â
İsmin anıldıkça titrer dudaklarda istiğfâr

Ey giden ağabeyim, bil ki unutulmaz adın
Her Fâtiha bir selâmdır sana yollanan nigâr

Yâ Rab, rahmetine gark et Ergun Nuralp kulunu
Kabirini nûr ile doldur, menzili olsun bahâr

Namık Ant Benson

Ağabeyim Faruk Akın'a

Kırıldı bir ulu çınar bu bahâr-ı ömr içinde
Faruk Akın göçtü, kaldık biz yetim-i gam içinde

Ağabeydi; sığınaktı rüzgâr esse gönlüme
Adı anıldıkça titrer kalbim hâlâ sinede

Bir bakışı bin tesellî, bir sözü derman idi
Şimdi suskunluk oturur her köşede, her evde

Fânî dünya aldı senden emaneti vaktince
Ne çâre, hükm-i İlâhî yazılıymış levhada

Ardında gözyaşı kaldı, ardında duâ ve ah
Yürüdün sen Hakk'a doğru, biz kaldık bu hicrânda

Ey giden ağabeyim, bil: unutulmaz adın
Her Fâtîha bir selâmdır sana arş-ı a'lâda

Yâ Rab, rahmetinle sar Faruk Akın kulunu
Kabirini nûr eyle, mekânı cennet ola ukbâda

Namık Ant Benson

Ağabeyim İbrahim Haluk'a

Göçtü bu fânî cihândan bir emîn yâr-ı vefâ
İbrahim Haluk idi adı, özü sabr u safâ

Ağabeydi; gölgesinde büyürdü gönlüm rahat
Şimdi sensiz her nefesim yüklü ah u ibtilâ

Bir bakışı yol gösterir, bir sözü sükûn idi
Sessiz kaldı hâne şimdi, sustu meclis, sustu râ

Fanî dünya aldı senden emânet vakt-i kader
Ne çâre, yazılmış bu hicrân levh-i kazâ

Ardında evlâd gibi kardeşin kaldı yetîm
Duâ oldu her kelâmım, gözyaşım oldu duâ

Ey giden ağabeyim, bil unutulmaz adın
Her Fâtîha bir kandildir sana arş-ı a'lâ

Yâ Rab, rahmetinle sar İbrahim Haluk kulunu
Kabirini pür-nûr eyle, mekânı cennet ola

Namık Ant Benson

Ağıt-ı Mustafa Kemal

Gitti cihândan bir güneş, karardı rûzigâr,
Yetim kaldı vatan, sustu ufuklar, dağlar ağlar.

Bir ad idi umut diye çağrılan her seherde,
Şimdi o adla titrer taş, toprak, deniz, diyar.

Kükremişti bir aslan gibi zindan-ı kaderde,
Zincir kırdı, millet uyandı, kalktı mezar.

Mazlûmun ahıydı sesinde çınlayan hakikat,
Bir bakışıyla çökerdi zulmün bütün hisâr.

Ey Kemâl, ardında kalan bu yetim millete bak,
Her gönül seninle yanar, her gözde kanlı bahar.

Ne saltanat ne taç idi senin murâdın aslâ,
Bir milletin alınına yazdın ebedî vakar.

Şimdi Dolmabahçe'de zaman matem tutar,
Saatler durur, kalpler susar, nefesler dar.

Sen göçtün amma
Adın kaldı minberde, cephede, dilde,
Her çağ seni yeniden doğurur ey serdâr.

Ağlarım ey büyük ruh, ağlarım ama bilirim:
Ölmez böyle bir isim, sönmez böyle bir meş'al,
Çünkü sen
Bir beden değil,
Bir milletin kaderi idin ey yâr.

Namık Ant Benson

Aşk Rakısı

Rakı sert içilir
Vicdan şişede bekler
Herkes dürüst bu masada
Hesap gelince titrer

Sevda dillerde bol bol
Cepte yoksa susulur
Tok karnına aşk anlat
Aç olunca bozulur

Ben günahıma razıyım
Masada açık durur
Sevabı kiraya veren
Kürsüde vaaz savurur

Bir kadeh sana kaldırdım
İkincisi kendime
Aşk rakısı içen bilir
Dürütlük sarhoş eder

Namık Ant Benson

Aşkına

Cemâlin düşmüş gönül mülküne,
Bir nazarınla viran olur akıl sarayım.
Göründü hüsnün bir anlık hayâl misali,
O an yazıldı kader defterine sevdâyım.

Saçların gecedir, zülfün esir alır beni,
Ay bile kıskanır alnındaki nûru.
Bakışın bir ok misali değdi mi sîneye,
Ne sabır kalır âşıkta ne de huzûru.

Ben seni bir güle benzetmedim yalnız,
Gül solar, sen solmazsın ey yâr.
Sen bir baharsın ki
Zaman dahi önünde eğilir,
Asırlar sana tâbi, çağlar sana dâr.

Adınla başlar her beyit,
Adınla tamam olur her niyaz.
Bir sitemim varsa bu da aşktandır,
Zîrâ âşık sitem etmezse eksik kalır niyaz.

Nice Leylâ gördü bu gönül,
Nice Mecnun geçti çöllerden.
Lâkin sen,
Hem çöl hem serap,
Hem derman hem derde ferman kesen.

Eğer vuslat yazılmışsa levh-i kaderde,
Şükür secdesi düşer bana her dem.
Yazılmamışsa bile,
Bu can razıdır hicrana,
Yeter ki adınla ansın beni âlem.

Bu sözler şiir değil yalnızca,
Bir divandır ki mührü kalbimdir.
Aşkınla mühürledim ömrümü,
Hükmü senindir,
Ferman senindir.

Namık Ant Benson

Aşk-u Sevda-yı İlahi

Aşkınla yandı bu dil, cihân oldu harâb
Bir katre varlığım kaldı, ol dahi sana hitâb

Sevdâ sandım gönlümde bir hayâl-i sûret imiş
Perde ref olunca bildim, cemâl-i Hak kitâb

Benlik dediğin bir hicâb, geçmeyen varamaz
Bu cân fedâ-yı dergâh, bu baş emrine cevâb

Taht u tâc nedir ki gönül onda karar eylesin
Bir secde bin saltanat, bir âh nice şerâb

Gözümde yaş, dilimde zikr, sînemde ateş
Her nefes nâra döndü, her an oldu niyâb

Bu âlem bir konakmış, yolcu her can u beden
Bâkî kalan odur ki varır Dost'a bî-hisâb

Der ki kul: Aşk vatandır, dünya gurbet yeri
Sevdâsı Hak olanın yoludur sırât-ı savâb

Namık Ant Benson

Bayan Subay'a Sitem

Rütbe giydin, yük de giydin bil ki artık omzunda
Sözün asker, susuşun da yazılır her anında

Merhametle adım attın, lâkin adâlet gerek
Bir tereddüt bin yüreği incitir saf yanında

Kadın olmak fazîlettir, asker olmak emânet
Bu ikisi buluşursa yükselir şânında

Emir geç düşerse eğer, vakit kanla konuşur
Sitemim var bu gecikmiş ihtiyâtın adına

Biz ne isyân ne de serzeniş ederiz boş yere
Lâkin bir bakışın bedeli yazılır toprağına

Rütbe ayırmaz yüreği, mes'uliyet birdir hep
Tarih bakmaz kimliğe, yalnızca vazîfene

Ey kumanda eden hanım, bil ki memur bekler netlik
Şefkat suskunluk değildir iş ortamında

Sözümüz sitemdir amma saygı ile örülmüş
Zîrâ bu millet bakar hem vicdâna hem kanuna

Namık Ant Benson

Bebek İskelesi

Bir tahta parçası değildir uzanan denize,
Bir çağın nabzıdır Boğaz'a değen.
Nice ayak bastı buraya,
Nice yürek ayrılıkla, umutla titredi.

Sabahın ilk ışığında
Martılar nöbet tutar üstünde.
Çay buharı karışır tuza,
Genliğin acele adımları
Yaşlı bir hatıranın sabrıyla yan yana yürür.

Burada deniz
Sadece su değildir,
Bir sırdır, bir aynadır.
Kim baktıysa kendini gördü
Biraz eksik, biraz cesur.

Vapur düdükleleriyle yazılmıştır kaderi.
Gidenlerin arkasından susulmuş,
Kalanların içine
Bir İstanbul bırakılmıştır.

Nice sevdalar
Burada yarım kaldı,
Nice kavuşma
Bir vapur saatine sığdırıldı.
Bir el sallandı,

Akşamüstü çökerken Boğaz'a,
Güneş kızıl bir sancak gibi iner suya.
İskele durur, dimdik,
Her şeye tanık ama
Hiçbir şey anlatmaz.

Çünkü bazı yerler
Konuşmaz, taşır.
Zamanı taşır,
İnsanı taşır,
Hatırayı taşır.

Sen İstanbul'un hafızasıydın.
Ne tamamen gidiş,
Ne tam kalışsın.
İki dünya arasında
Bir nefeslik duraksın.

Namık Ant Benson

Beybabam Ömer Faruk Benson'a

Göçtü bu fânî cihândan bir ulu sadr-ı vefâ
Adı kaldı dilde, cismiye emânette Hudâ

Ömer Faruk idi ismi, özü nûr, kalbi safâ
Bir baba ki gölgesinde büyüdü sabr u duâ

Gam alayı çöktü hâneye, sustu bülbül-i dil
Gözyaşı oldu kelâmım, yazdı kalem hep belâ

Fanî imiş bu cihân, gül de solar, bağ da yiter
Bâkî kalan hoş sadâdır, bir de rahmet-i Mevlâ

Ey giden! Ardında evlâtlarının ahı kaldı
Arşa yükselsin duâları, olası menzil-i bekâ

Hakk'a yürüdün sen, emr-i ilâhî böyleymiş
Toprakta sükûtun bile bir hikmettir, bir nidâ

Rûhun için Fâtiha'dır şimdi en güzel söz
Rahmet olsun kabrine, nûr ile dolsun serâ

Namık Ant Benson

Beyoğlu'nda Aşk

Beyoğlu'nda sevdim seni,
Taşların hafızası vardı,
Her kaldırım bir isim fısıldardı
Ve hepsi biraz senindi.

İstiklal boyunca yürüdük
Bir ordu gibi kalabalıkta,
Ama aşk
İki kişiyle yapılan bir muharebeydi
Ve biz hep en önde yürüdük.

Gece Galata'dan sarktı omuzlarımıza,
Meyhaneler tanıktı yeminlerimize,
Bir kadehte tarih vardı,
Bir bakışta yenilik.

Sen güldün,
Beyoğlu sustu.
Bir tramvay geçti içimden,
Kırmızıydı, geri dönmedi.

Bu sokaklar nice aşk gördü
Nice kahraman düştü kaldırımlara,
Ama bizim sevdamız
Duvarlara yazılmadı
Göğün alınına kazındı.

Çünkü biz burada
Şıradan sevmedik.
Bir şehri karşımıza aldık,
Bir geleceği arkamıza,
Ve yine de
El ele yürüdük.

Beyoğlu bilir:
Aşk bazen bir şiir değildir,
Bir destandır.
Ve her destan
Biraz yanarak yazılır.

Şimdi gece yine iner üstüme,
Neonlar nöbet tutar hatıralarımda,
Sen yoksun belki,
Ama Beyoğlu hâlâ
Adını söylüyor bana.

Namık Ant Benson

Bodrum'da Aşk

Gece üstümüze kapanır Bodrum'da,
Elin kolumda değil,
Doğrudan yüreğimdedir.

Tenin tuz kokar,
Deniz mi sensin
Yoksa ben mi sana karıştım
Ayırt edemem.

Omzuna dokunurum,
Bir yaz yanar parmaklarımda.
Sessizliğin bile
Bedenle konuşur burada.

Nefesin yakındır,
Yakınlık başlı başına bir dil.
Sözcükler geri çekilir,
Ten öne çıkar.

Bir adım yaklaşırsan
Gece daralır,
Yıldızlar bile bakmamaya çalışır
Bu mesafeye.

Zaman erir sırtımızdan,
Ter gibi,
Sabahı düşünmeyiz,
Çünkü düşünmek soğutur.

Bodrum'da aşk
Gözle değil,
Derinlikle yaşanır.

Ve ben bilirim:
Bazı geceler vardır
İnsan bedenini değil,
Kendini bırakır.

Namık Ant Benson

Camın Ardından

Yağmur iner sessiz sessiz sokağa
İçimde bir sızı döner bu akşam
Islak kaldırımlar sorar adını
Kalbimdeki boşluk büyür ağırdan

Damlalar düşerken camın yüzüne
Bir hatıra değer eski bir güne
Yağmur mu ağlıyor, yoksa ben miyim
Aynı keder çöker kalbe, yüzüme

Bir sevda vardı yağmurdan ince
Dokunsan dağılan bir düşünce
Gittiğin gün başladı bu yağış
Ne dinmek bildi ne de susunca

Yağmur diner belki bir sabah vakti
Ama içimdeki hiç durmaz artık
Sevgiyle başlayan o güzel masal
Hüzünle biten bir uzun andık

Namık Ant Benson

Destan-ı Aşk Der Payitaht-ı İstanbul

İstanbul oldu aşkıma kadîm bir taht-ı devlet
Bu şehrin her taşıdır gönlüme yazgı, alâmet

Boğazdan geçti sevdam bir ordu-i hüznün gibi
Köprüler eğdi başın, dalgalar verdi biat

Surlar ki nice çağı kan ile mühürlemişti
Bir bakışınla çöktü, açıldı gönül vilâyet

Galata'da geceydi, ay kılıç gibi semâda
Bir yemin içtik sessiz, şahitti rüzgâr u sükût

Minâreler dururdu, ezan bile nefes aldı
Aşk geçti aramızdan bir fetih, bir kıyâmet

Biz sevdayı sanırdık bir lütuf, bir hoş nidâ
Meğer bu yol baştan başa imtihan u şehâdet

Üsküdar ağlar idi her seher ayrılığımıza
Vapurlar söyler idi kaderden eski rivâyet

Bu şehir-i muazzamda nice sultanlar geçti
Taht kaldı, ad silindi; aşk etti saltanat

Ey yâr, İstanbul'da sevmek kolay iş değildir
Ya destan yazılır burada, ya kalır felâket

Ben adını kazıdım kalbimin en sert taşına
Zaman söküp atamaz, bu mühürdür, bu senet

Der ki bu kul: Payitaht düşse bile yerle yeksân
Aşk ayakta kalırsa, İstanbul'dur hâlâ devlet

Namık Ant Benson

Diren Anadolu

Anadolu...
Bir toprak adı değildir yalnızca,
Bir çağın yükünü sırtlanmış
Bir yürektir.

Dağları susmaz,
Taşı konuşur.
Her karışında bir ayak izi,
Her izde bir direniş vardır.

Güneş burada
Başka doğar,
Toprağa daha ağır iner.
Çünkü bu toprak
Terle yoğrulmuş,
Kanla sınıanmıştır.

Anadolu,
Kağrı gıcirtısında sabrı öğrendi,
Tandır başında umudu.
Bir tas çorbayla bölüştü hayatı,
Ama vatani
Asla bölüştürmedi.

Kimi zaman
Bir ana oldu,
Evladını cepheye uğurladı.
Gözyaşını toprağa akıttı,
Adını tarihe yazdı.

Kimi zaman
Bir çocuktu,
Çıplak ayakla yürüdü kışa.
Ama başı diktir hep,
Çünkü kaderine
Boyun eğmedi.

Anadolu,
Alparslan'ın duasında,
Yunus'un sözünde,
Hacı Bektaş'ın nefesinde yürüdü.
Kılıçla açtı yolu,
Sözle mühürledi.

Yandı,
Yıkıldı,
Ama tükenmedi.
Her düştüğünde
Bir kez daha ayağa kalktı.

Ve bir gün
Mustafa Kemal geldi bu topraklara,

Anadolu ayağa kalktı.
Bir millet
Kendi adını
Yeniden söyledi.

Bugün hâlâ
Rüzgâr esecekse bu ovada,
Bayrak dalgalanacaksa bu dağda,
Bil ki
Anadolu
Nöbettedir.

O bir harita değildir,
Bir duruştur.
Bir geçmiş değil,
Devam eden bir destandır.

Susarak direnen,
Bekleyerek kazanan,
Ve her şeye rağmen
Vazgeçmeyen
Toprağın adıdır Anadolu...

Namık Ant Benson

Diren Türk Milleti

Bu toprak öyle toprak ki
Taşı dile gelir zor günde,
Bir adım geri atmaz insanı
Adını sorsan "vatan" der önce.

Bir gün kara çöktü üstümüze,
Duman doldu dağ taş arası,
Ama eğilmedi bu başlar,
Çünkü diz çökmek bize ar değil, yas.

Analar ekmek yoğurdu
Bir yandan cepheye dua,
Babalar sustu,
Sessizlik bile yemin oldu o gün dağa.

Silah yoktu belki elde,
Ama yürek vardı, inat vardı,
Bir avuç insan yetti
Koska düşmana "dur" demeye,
Bir millet ayağa kalktı.

Bu direniş masalda değil,
Toprakta izi var hâlâ,
Her şehidin adı
Rüzgârla dolaşır ovada.

Ne saraydan geldi bu güç
Ne de altınla satın alındı,
Bir ekmeği bölüşmekten
Bir canı hiçe saymaktan alındı.

Dağ da bizimdi,
Kurt da, kuş da, yol da,
Düşman kalabalıktı belki
Amma biz birleştik mi
Taş bile durmaz önümüzde.

Bugün hâlâ sorarsan
"Bu millet kimdir?" diye,
Cevap kısa,
Ama ağırdır:
Düşse de kalkar,
Teslim olmaz,
Direnir.

"Bu milletin adına Türk Milleti denir".

Namık Ant Benson

Duam

Ya Rab, gecem uzun olsa da
nurun yeter bana.
Kalbim yorulmuş kapına gelmiş,
al yükümü, bırakma yolda.

Adım düştü, yolum şaştı,
bilirim Sen bilirsin.
Sessiz ağladığım anlarda
adımı en çok Sen duyarsın.

Bir gönül sevdim, emanetmiş,
vakti doldu geri aldın.
İsyan değil bu içimdeki,
sadece alışmayı bana öğret.

Kırılan yerlerimden
ışık sızsin isterim.
Dert bildiğim ne varsa
beni Sana yaklaştırsın isterim.

Ya Rab,
sabır ver,
unutmak değil
raza gelmek nasip et.

Adımı değil,
derdimi değil,
yalnız Sen'i anan
bir kalp bırak içimde.

Amin.

Namık Ant Benson

Emirgan'da Zaman

Bir çınarın gölgesinde dinlenir.
Yapraklar bilir
Kimlerin geçtiğini bu yollardan,
Kimlerin susarak sevdiğini.

Boğaz burada
Bir masal gibi anlatır kendini,
Dalgalar fısıltıyla vurur kıyıya.
Her kıvrımında
Bir padişah adımı,
Bir şairin mısrası saklıdır.

Kşklerin camlarında
Eski bir akşam ışığı yanar hâlâ.
Bir fincan kahve soğur masada,
Zaman beklemeyi öğrenmiştir.

Emirgan...
Lalelerin açtığı bahar
Sadece mevsim değildir.
Bir ihtiyaın,
Bir zarafetin hatırasıdır.

Rüzgâr eser yamaçlardan,
Tarihi alır, bugüne bırakır.
Ne dn tamamen gider,
Ne bugün acele eder.

Bir banka oturur insan,
Boğaz'a bakar,
Kendi içinden geçer.
Çünkü Emirgan
Manzaradan ok
Hatıra verir.

Akşam inerken
Gölgeler uzar,
Kşkler susar.
Ama taşlar anlatır
Görmesini bilene.

Emirgan'da tarih
Bir kitap gibi okunmaz,
Bir his gibi yaşanır.
Ve insan buradan
Biraz daha yavaş,
Biraz daha düşünceli ayrılır.

Namık Ant Benson

Ey Çoğunluk

Beni çağırдыңız:
"Gel," dediniz,
"Bizden ol."
Sordum:
"Düşünecek miyim?"
Sustunuz.

Çünkü burada düşünmek
Uyumu bozar.
Sorgulamak ayıptır,
İtaat erdem sayılır.
Doğru, çoğunluğa göre eğilir;
Eğilmeyen kırılır.

Bir düzen kurdunuz
Adına "toplum" dediniz.
İçinde insan vardı
Amma insan yoktu.
Herkes vardı
Kimse kendi değildi.

Birey dediniz,
Amma yük gibi söylediniz bu sözü.
Çünkü birey
Soru sorar.
Toplum ise
Cevapları sever,
Doğru olsun olmasın.

Ben itiraz ettim.
Dediniz ki:
"Yalnız kalırsın."
Kaldım.
Amma siz
Kalabalıkta kayboldunuz.

Unutmayın:
Çoğunluk her zaman güçlüdür
Amma her zaman haklı değildir.
Ve bir gün
Toplum çökerken
Ayakta kalan
Yine biz Mustafa Kemaller olacaktır.

Namık Ant Benson

Fenerbahçe Koyunda Aşk

Kıta 1

Fenerbahçe koyunda kaldı anım
Akşam iner, deniz parlar sessizce
Elim elinde bir yaz kalır orda
Zaman durur gözlerin değince

Kıta 2

Çimenlere uzanmıştık seninle
Gökyüzü daha yakındı o günler
Bir gülüşün yetiyordu dünyaya
Kalbim seni hep böyle hatırlar

Nakarat

Fenerbahçe koyunda bir aşk var
Dalgalarla fısıldar adını
Gitsen bile deniz unutmuyor
Kalbimden silinmiyor tadını

Fenerbahçe koyunda bir yaz var
Ne başı var ne de bir sonu
Giden gider belki zamanla
Ama aşk seçer hep aynı yolu

Kıta 3

Martılar şahidimiz akşamlara
Sözler kaldı dudakta yarım yarım
Güneş batınca denize doğru
İçimde büyür sessiz yangınım

Köprü

Belki bir gün yine geçeriz burdan
Aynı rüzgâr, aynı tuzlu koku
Sen yanımda olmazsan da bil ki
Bu koy saklar bizden kalan duyguyu

Nakarat

Fenerbahçe koyunda bir aşk var
Zaman bile dokunamaz ona
Bir yaz kaldı kalbimin içinde
Deniz söyler seni bana

Namık Ant Benson

Galata Köprüsü

Galata Köprüsü'nde akşam çökerken
Deniz susar, içim konuşur derin
Adımlarım ağır, yüküm görünmez
Bu şehir senden kalan bir yemin

Balıkçıların oltası bekleyiş
Bir umut sallanır karanlıkta
Kimi çeker hayali, kimi kaderi
Ben seni ararım her bakışta

Vapurlar geçer altımdan sessiz
Zaman geçer üstümden umursuz
Ne giden döner, ne kalan tamam
Bu köprüde her kalp biraz yalnız

Rüzgâr adını fısıldar bana
Geceyi deler eski hatıralar
Galata Köprüsü bilir halimi
Çünkü burada çok kalp ağlar

İki yaka değil, iki suskunluk
Birleşir taşların arasında
Birini unutmak için geçilmez
Bu köprü, hatırlamak pahasına

Namık Ant Benson

Gazel-i Mehlika Sultan

Mehlikâ sultânımın cemâli güneşten nîşân,
Bir nazarıyla olur âleme cân bağışlayan.

Kaşların yay, kirpiğin tîr-i belâdır bana,
Bir bakışı bin gönül yıkar, kurar virân.

Ay bile kıskanır yüzündeki nûr u safâyı,
Geceler adınla olur rûşen, seherler şâdân.

Hüsnünle ferman senin, aşkınla kuldur bu cân,
Taht-ı gönül sensin, ben kul, ben biçâre hân.

Adın düşer dile geldikçe susar söz ehli,
Mehlikâ derken titrer kalem, iner ilhâm.

Eğer bir lütfun düşerse bu garîb şâire,
Adınla yaşar bu şi'r, olur ebedî destân.

Namık Ant Benson

Gazel-i Yavuz Sultan Selim

Kahr-ı hümâyûnun ile lertzân olur arş u zemîn,
Savt-ı tîğın susturur fitne-serây-ı kîn.

Seyf-i kazâ çektiğinde mahv olur ehl-i nifâk,
Bir nefesle hâk olur bâtil, olur hakka yakîn.

Zıll-ı Mevlâ oldun ey sultân-ı sâhib-heybet,
Cân u mülkûn fânîdir, sendedir bakî temkîn.

Hâdimü'l-Haremeyn unvânı oldu tâcına nur,
Taht u taç terk eyledin, buldun ulüvv ü temkîn.

Çaldırân'da yazıldı hükm-i ezel satrı,
Levh-i târih okudu kudretini ey metîn.

Zâhirin sert göründü, bâtının deryâ-yı hilîm,
Kahrın adl idi senin, lütfunun aslı yakîn.

Selîmî der ki: ölür mü kahr-ı Hakk'a âyine?
Adın anıldıkça dirilir cihân, durur fenîn.

Namık Ant Benson

Geçiyor Zaman

Saçımda aklar belirdi, ey dil, ne çâre var,
Geçti bahâr-ı ömrüm, hazân oldu rûzigâr.

Aynaya her bakışımda söyler bana zaman:
"Ey gönül ehli, sabır kıl, bu da kaderden kâr."

Gençlik bir şem` idi, yandı geceler boyu,
Şimdi dumanı kaldı, ne ateş var ne de nâr.

Heves dedikleri kuş uçtu gitti dilden,
Ne şevk-i sohbet kaldı, ne eski ihtirâr.

Bir zamanlar gönlümde fırtına idi sevda,
Şimdi sükût hâkim, dalga yorgun, su dâr.

Dost bildiklerim uzak, yollarım uzun şimdi,
Her adımda hissederim ömrün ağır vebâl.

Ne şikâyetim vardır felekten, ey yâr,
Yaşlanmak da bir lütuf, eğer var ise idrâk.

Gönlüm hâlâ gençtir, beden ihtiyâr oldu,
Ruhumda taze durur aşk-ı ilâhî bahâr.

Ey zaman, ağır ol, incitme bu yorgun canı,
Çok şey aldın benden, bırak bana biraz vakar.

Namık Ant Benson

Gel Ey Dost

Kıta 1

Yolumu kaybettim benlik içinde
Adını andıkça kalktı perdeler hep
Bir secdeye sığıdı bütün dertlerim
Sensiz geçen günler bana yük imiş

Nakarat

Gel ey Dost, gönlüme nur ol yine sen
Benlik gitsin, kalbimde aşkın kalsın
Gel ey Dost, gönlüme nur ol yine sen
Kul olan baş eğer, Sen'de dursun can

Kıta 2

Dağ sandığım ne varsa kum oldu hep
Aşkın değince taşa can geldi hep
Ne sordum yarın ne dünü senden hiç
Bir "ol" dedin, varlık yol oldu bana

Nakarat

Gel ey Dost, gönlüme nur ol yine sen
Benlik gitsin, kalbimde aşkın kalsın
Gel ey Dost, gönlüme nur ol yine sen
Kul olan baş eğer, Sen'de dursun can

Kıta 3

Kapına geldim boş yüzüm kara ben
Rahmet yağar adın anılınca hep
Nefs sustukça kalbim dil bulur sana
Kul olana kapılar açılır hep

Köprü

Adınla başlar biter bu dua ben
Canım Senin yolunda emanettir
Aşkın bana yoldur hem yâr olur sen
Son nefeste adınla varayım ben

Nakarat (Son)

Gel ey Dost, gönlüme nur ol yine sen
Benlik gitsin, kalbimde aşkın kalsın
Gel ey Dost, gönlüme nur ol yine sen
Kul olan baş eğer, Sen'de dursun can

Namık Ant Benson

Gençliğe Hitabe

Ey genç,
Bu toprak sana masal anlatmadı,
Gerçek bıraktı.
Her karışında bir bedel,
Her taşında bir yemin var.

Bir zamanlar
Bu vatanın adı bile silinmek istendi.
Haritalar çizildi,
Paylaşıldı umutlar,
Sönsün diye beklendi bir millet.

Ama
Mustafa Kemal çıktı ortaya.
Bir emirle değil,
Bir inançla konuştu.
Ve dedi ki:
"Bu ülke
Gençlerin omuzlarında yükselecek."

Ey genç,
Sana miras bırakılan
Sadece bir bayrak değil.
Sana bırakılan
Dik durma hakkı,
Sorgulama cesareti,
Boyun eğmeme iradesidir.

Atatürk sana
Hazır bir zafer sunmadı.
Sorumluluk verdi.
"Cumhuriyeti koru" derken
Bir cam fanus emanet etmedi,
Bir mücadele bıraktı.

Bil ki
Cehalet düşmandır,
Korku düşmandır,
Umutsuzluk düşmandır.
Ve bu düşmanlar
Kurşunla değil,
Akılla yenilir.

Ey genç,
Bir gün yalnız kalırsan,
Bir gün sesin kısılmak istenirse,
Bir gün "vazgeç" derlerse sana,
Hatırla:
Mustafa Kemal
En çok yalnız kaldığı anda
Yürüdü.

Bu vatan
Sana güvenerek kuruldu.
Bu Cumhuriyet
Sana bakarak ayakta duruyor.

Ve sen yürüdükçe,
Dştgnde tekrar kalktıkça,
Akli pusula,
Bilimi yol bildikçe,
Atatürk
Bu topraklarda
Yaşamaya devam edecek.

Unutma ey genç:
Cumhuriyet
Sana emanet,
Ama aslında
Sen Cumhuriyet'sin,
Demokrasi'nin ta kendisisin.

Namık Ant Benson

Gizli Görev

Bayrak iner içime gece vakti
Yemin durur suskun kalbimin içinde
Adım silinmiştir kayıt defteri
Vatan yazar aklımın en derininde

Karanlık yollar bilir ayak izim
Dostu düşmanı sezmek işim benim
Bir bakış yeter, çözülür düğüm
Sır taşırım, yüküm dağdan ağırdır

Ne madalya ister bu gölge hayat
Ne alkış duyar bu sessiz zaferler
Adım bilinmez, tarih hatırlar
Toprak bilir hangi can nöbettedir

Şafakla dönersem adım yok benim
Öla ki dönmezsem bu ülke adımı söyler

Namık Ant Benson

Kanlıca

Sabah iner Boğaz'dan sisler
Kanlıca uyanır yeşil düşlerle
Bir yalı susar, bir çınar dinler
Zaman yavaşlar eski seslerle

Yoğurt tadı kalır dilimde hâlâ
İskelede gün ağır ağır geçer
Martıların kanadında sevdâ
Sulara düşer, halkalanır geçer

Bir sokak hatıra tutar taşında
Gölge uzar akşam serinliğinde
Kanlıca kalır kalbin başında
İstanbul'un en sakin yerinde

Namık Ant Benson

Kaside-i Fatih Sultan Mehmed Han

Feth-i mübîn ile cihânı eyledin sen nûra gark,
Zulmet-i dehr içre doğdu şems-i adl ü tâc-ı fark.

Yirmi bir yaşında verdin çağa hükm-i inkılâb,
Bir nefesle çöktü asrın sırtına bin yıllık bark.

Sûr-ı Kostantîniyye titrer savt-ı topundan,
Taş değil, târih yıkıldı, sarsıldı arz u semâ fark.

İlm ü hikmetle yoğurdun tığ-i âhen kahrını,
Hem kalem, hem seyf sende oldu mîzân-ı mutlak.

Secde kıldı Ayasofya fethinin mihrâbına,
Arşa dek yükseldi tekbîr, indi rahmet kat kat.

Rûm u Şark'ın sâhibi oldun adâlet tahtında,
Hükmün ile cân bulur halk, zâlim olur hâk-i helâk.

Ne Sikender, ne Kayser erişir şânına senin,
Çağ kapattın, çağ açtın, ey şeh-i sâhib-burak.

Ölmedi Fatih, ölür mü nâmı feth olan eren?
Zikr olur her dem lisânda, yaşar ebed, olmaz fenâk.

Namık Ant Benson

Kaza

Akşam serin, yol ıslaktı
Motor sesi geceyi yardı
Bir anlık rüzgâr, bir gölge
Dünya sustu, zaman dardı

ALLAH'a kaldı son nefesi
Vücut düşmüş kaldırırma
Asfalt aldı genç düşleri
Bir çığlık karıştı yağıma

Farlar söndü, gece baktı
Beden yattı baygın yerde
Bir umut savruldu yola
Kırık hayal, çizik perde

Sirene sardı kalp atış
Ambulans aldı sessizliği
Bir yaya gitti yoldan
Geceye kaldı kazazedenin ismi

Namık Ant Benson

Kız Kulesi

Kız Kulesi Boğaz ortasında nâz ile durur
Dilleri esîr eden cemâli, esrâr ile durur

Şeblerde mehtâb ile hem-sohbet olup
Tenhâliğinde aşkın efsânesiyle durur

Deryânın âğûşunda bir sızlı sükût
Asırlardan süzülen âh ile durur

Gelse zamânın fitneleri sâhillerine
Sabrı kader, takdîri îman ile durur

Ey İstanbul, şâhiddir bu tenhâliğe
Kız Kulesi kadr ile, şân ile durur

Namık Ant Benson

Komutan'a Sitem

Bir lahza te'hîr-i emr ile döküldü hûn-ı cân
Sükûtun oldu kılıç, kesti saf saf nâ-şümârân

Biz emr-i bekāya râm, kefensiz çıktık yola
Sen seyr ü sükût ettin, çöktü felek nigehbân

Sancağın altında can verdik ey sâhib-i rütbe
Lâkin geç gelen nidâdır öldüren, ey kumandân

Ne itirâz var lisânda ne de isyân-ı kalem
Bu sitemdir ki taşar lahdden arşa giryân

Bir "dur" dedin, zaman öldü; bir "yürü" geç kaldı
Takdîr konuştu kanla, sustu tedbîr-i devrân

Asker ölür emrince—bu hükme sözümüz yok
Amma susuşun yükü ağırdır, vebâli girân

Bir can değil giden, bin ümid-i mâder idi
Mahşerde sorar hakîkat: "Bu te'hîrin ne zamân?"

Şimdi hâk-i vatanda saf saf yatan şühedâ
Sorar mı sormaz mı bilmem, lâkin ağlar her nişân

Biz Hakk'a vardık, hesabımız orda tamdır elbet
Bu sitem kalır dünyâda, yazıldı defter-i zamân

Namık Ant Benson

Meyhane Notu

Meyhanede bile sansür, rakı suskun durur
Kadehler dinler sanki, masa tedirgin durur
Sarhoş olan ben miyim, yoksa bu meydan mı
Ayıkken doğru demek memlekette suç olur

Duvara asmışlar sözü, "yasaktır" levhası
Fısıltıdan tutuklu artık hakikatin sesi
Bir yudum cesaret ister doğrulara varmak
Şişede durduğu gibi durmazmış meyhânesi

Kürsülerde saldırgan, mecliste gürültü
Meyhanede akıl var, dışarısı bulanık
Adamlar ayık ayık masal anlatır halka
Biz içince mi oluruz birdenbire suçlu?

Ben kadehe eğildim, memleket doğruldu
Doğruyu söyleyenler yine baştan kovuldu
Ney desen kayda geçer, sus desen içini yer
Bu ülkede sarhoşluk en çok ayıklara zorlu

Namık Ant Benson

Moda İskelesinde Aşk

Akşam iner Moda'ya
Deniz gülümser sessiz
İskelede beklerim
Kalbim sana emanet

Vapur yanaşır ağır
Zaman durur arada
Elin değmese bile
Yakındır bana adın

Martılar şahidimiz
Uçuşur hatıralar
Bir bakış yeter bana
Söylenmeyen sözlerden

Moda'da aşk böyledir
Ne acele ne gürültü
Yan yana susmak bile
Bir ömürlük bir sözdür

Gün biter, gece gelir
Deniz seni anlatır
İskele kalır yerinde
Aşk sende, bende kalır

Namık Ant Benson

Ortaköy Sahilde Zaman

Ortaköy'de akşam iner
Deniz susar, içim dinler
Köprü ışık salmış suya
Gönlüm eski günleri anar

Simit bölünür ikiye
Çay dumanı göğe varır
Vapur geçer ağır ağır
İçimden bir türkü kayar

Martı konar taş ucuna
Ne gider ne de kalır
Sevda burada sessizdir
Bakış bakışı tanır

Cami durur kıyı başı
Dua gibi akşam vakti
Bu sahil çok şey görmüştür
Ama yine umut saklar

Gece çöker Ortaköy'e
Işık düşer dalga dalga
Kim gelmiş kimler gitmiş
Deniz bilir, söylemez halka

Namık Ant Benson

Ortaköy Sahili

Ortaköy'de akşam iner
Deniz susar, içim dinler
Köprü ışık salmış suya
Gönlüm eski günleri anar

Simit bölünür ikiye
Çay dumanı göğe varır
Vapur geçer ağır ağır
İçimden bir türkü kayar

Martı konar taş ucuna
Ne gider ne de kalır
Sevda burada sessizdir
Bakış bakışı tanır

Cami durur kıyı başı
Dua gibi akşam vakti
Bu sahil çok şey görmüştür
Ama yine umut saklar

Gece çöker Ortaköy'e
Işık düşer dalga dalga
Kim gelmiş kimler gitmiş
Deniz bilir, söylemez halka

Namık Ant Benson

Rakı Masasında Aşk

Aşkı koyduk masaya biz
Rakı beyaz yüzler kara
Herkes dürüst bu masada
Hesap gelince susara

Sen "seviyorum" dedin
Cebin dolu, sesin tok
Aşk biraz açlık ister
Tok insanda sevda yok

Vicdan meze oldu bize
Tabağı dolu boş söz
Doğruyu içtik geceden
Sabah oldu, yok kimse

Kadehi kendime diktim
Sana söz düşmedi hiç
Bu masada aşk güzeldi
Dışarıda bozuldu iş

Namık Ant Benson

Selimiye Kışlası

Akşam çöker Selimiye'nin avlusuna,
Gölge uzar, sesler yavaşça susar.
Bir nöbetçi kalır gecenin içinde,
Bir de içinden konuşan hatıralar.

Taş duvarlar bilir gidenleri,
Dönmeyenleri, eksik kalanları.
Her adımda bir anı saklıdır,
Her pencerede yarım dualar.

Burada öğrendim susmayı,
Beklemeyi, içime atmayı.
Ana sesi uzakta kalırken
Bayrağı yakın tutmayı.

Sabah içtiması serttir ama
Gece daha ağırdır insana.
Çünkü geceler sorar adını,
"Niye buradasın?" diye usulca.

Selimiye,
Sen bir kışla değilsin yalnızca,
Genliğimin sessiz şahidisin.
Giderken arkamda bıraktığım
En ağır hatıra, en derin izsin.

Postallar çıkar bu kapıdan bir gün,
Ama içimde kalır o ilk selam.
Selimiye Kışlası,
Seni anmak demek
Biraz da suskunluk sarmalı demek...

Namık Ant Benson

Selimiye Kışlası Ortamı

Selimiye Kışlası'nda
Gece ağırdır.
Sessizlik emir gibidir,
İtiraz edilmez.

Koridorlar uzar,
Adımlar yankı yapar,
Ama o yankı
İnsana ait değildir artık.
Burada ses bile
Talimatla çıkar.

Bir odadayım.
Duvarlar kalın,
Ama insan
Yine de korunamıyor kendinden.
Çalışma ortamım soğuk,
Yemek düzensiz,
Yalnızlık ise
İzinsiz, sabaha kadar.

Yan odalarda nefes var,
Ama ses yok.
Herkes aynı binada,
Herkes başka bir yerde.
Bu kışlada
Yan yana olmak
Yakın olmak demek değil.

Pencereye yaklaşırım,
Demir aralığından gökyüzüne bakarım.
Yıldızlar serbest,
Ben değilim.
Bir şehir uyur dışarıda,
Ben içimde uyanık.

Saat tik tak eder,
Ama zaman ilerlemez.
Dakikalar içtima gibi dizilir,
Geçmez,
Sadece bekletir.

Dolabın kapağında adım yazılı,
Ama içimde
Adı konmamış bir boşluk var.
Kimliğim cebimde,
Ama ben
Kendime uzak duruyorum.

Selimiye'de insan
Güçlenmeyi öğrenir derler.
Doğrudur.

Ama kimse
İçten sertleşmenin
Ne kadar yaraladığını söylemez.

Burada ağlanmaz.
Burada susulur.
Burada insan
Kendi içine doğru
Asker adımıyla yürür.

Ve ben...
Bu yalnız odada
Şunu öğrendim:
İş nöbeti içeride tutulur.

Selimiye Kışlası,
Sen bana disiplinli çalışmayı öğrettin,
Ama yalnızlığı, yalnız olmayı
Ezberlettin.

Namık Ant Benson

Sevgiliye Sitem

Seni sevdim, eksik kaldın
Sözün vardı, tutamadın
Yanımdayken bile gittin
Arkana bile bakmadın

Doğruyu hep sonra dedin
Yalan sana daha kolay
Ben bedeli öderken sen
Kaçtın ilk çıkan fırsatla

Sevgi cesaret isterdi
Sen korkuyu seçtin yine
Beni değil, kendini
Kurtardın her gidişinde

Şimdi adım dilindeymiş
Geç bunları, inanmadım
Ben kırıldım, sen rahatla
Bu hesabı kapatmadım

Namık Ant Benson

Sultanahmet Meydanı

Eski bir fotoğraf gibidir,
Renkleri solmuş,
Ama bakışı derin.

Taş basamaklarda
Bir ayak sesi kalmıştır,
Kimin olduğunu kimse bilmez.
Belki bir asker,
Belki bir seyyah,
Belki de bizden çok önce geçen biri.

Avluda rüzgâr dolaşır,
Eski bir mendil gibi.
Bir ezan yükselir,
Çocukluğumdan kalma
Bir akşamüstü sesi.

Ayasofya susar,
Ama susuşu anlatır.
Duvarlarında asılıdır
Yarım kalmış dualar,
Unutulmuş adımlar,
Beklemiş bakışlar.

Güvercinler havalanır,
Zaman irkilmez.
Burada saatler
Kimseyi acele ettirmez.
Geçmiş, bugüne komşudur.

Bir banka otururum,
Taş soğuk, hatıralar sıcak.
Ne gençliğim gelir tam,
Ne bugünüm gider.
İnsan burada
İki zamana birden oturur.

Akşam iner,
Minarelerin gölgesi uzar.
Sultanahmet'te gece
Bir veda değildir,
Sadece ışıkların
Yavaşça kısılmasıdır.

Ve anlarım:
Zaman burada
Geçmek için değil,
Hatırlatmak için vardır.

Namık Ant Benson

Süleymaniye

Süleymaniye'de zaman
Eski bir saat gibi tıkırdar,
Ne ileri gider aceleyle,
Ne geri döner.

Taş basamaklarda
Bir ayak sesi kalmıştır,
Kimin olduğunu bilmeyiz.
Belki bir talebe,
Belki bir derviş,
Belki de
Bizden önce yaşayan biri.

Avluda rüzgâr eser,
Eskimiş bir mendil gibi.
Ezan yükselir,
Çocukluğumdan kalan
Bir akşamüstü sesi.

Kubbenin altında
Sözler küçülür,
Hatıralar büyür.
İnsan burada
Kendi kalbini bile
Fısıltıyla taşır.

Haliç uzanır aşağıda,
Bir eski fotoğraf gibi.
Siyah beyaz bir İstanbul
Yavaşça göz kırpar.

Gün iner,
Gölge minareye yaslanır.
Zaman yorulmuştur artık,
Bir banka oturur.

Süleymaniye'de akşam
Veda değildir.
Sadece geçmişin
Işığının kısılmasıdır.

Ve anlarım:
Zaman burada
Osmanlı'yı unutturmak için değil,
Hatırlatmak için vardır.

Namık Ant Benson

Şehit Albay Oğuzhan Küçükdemirkol'a Ağıt

Bu yerler dar gelir şimdi yiğit adımlarına
Sükût çöktü vatanın en gürlü yarınlara

Bir sancak düştü sanki göğün alını üstünden
Hilâl ağlar gizlice dağların omuzlarına

Emir verdin fırtınaya, korku bilmez bir sesle
Şimdi emir sendedir Hakk'ın çağrılarına

Zırhın çelikti amma kalbin nurdan bir ocak
Adın kazındı çoktan milletin dualarına

Bir ömür nöbet tuttun gecenin en ucunda
Güneş doğsun diyerek yurdun sabahlarına

Toprak ana sarıldı sana sessizce bugün
Şehâdet yakıştı senin gibi aslanlara

Oğuzhan derler idi, adın başlı başına
Bir destan eklendi Türk'ün eski sevdalarına

Rütbe kaldı omuzda, ruhun yükseldi arşa
Asıl terfi verildi ebedî makamlara

Ey albay, ey vakarın kılıç keskinliğinde
Adın mühür vurmuştur ordunun alınına

Biz kaldık ardından, bir eksik safla şimdi
Ama sen durursun hâlâ vatanın sınırlarında

Namık Ant Benson

Ŗi'r-i Hitab-ı Duru Ŗevval Sultan

Dûr u pâk isminle nûr oldu gönûl mûlkûm benim,
Ŗevval'ın rahmeti indi, açtı gülzâr-ı tenim.

Bir bakış bin mânâdır, sükûtun bahr-i derin,
Söz susar, akıl durur, nutka gelir kalb-i emîn.

Sultanım, hüsnün senin fermân okur rûzigâra,
Emrine râm olur ay, secde eyler mâh u Ŗem'in.

Necevât bulur adınla yanan her mahzûn yürek,
Lütfun ile cân bulur en yorgun ah u enin.

Ŗevval'ın saf rûzgârı sinmiş endâmına senin,
Dûr u berrak bir dua gibisin semâdan inin.

Kul olan övünmez, lakin bahtiyar eyler kader,
Bir nazar yeter bana, ey devrimin nâzenin.

Adın anıldıkça kalır bu Ŗi'r dillerde nişân,
Duru Ŗevval Sultanım, mûlk-i gönlün sâhibi senin.

Namık Ant Benson

Tabiat

Dağlar uzanır göğe, başı dumanlı,
Rüzgâr anlatır taşlara zamanı.
Ovalar serilir yeşil bir dua,
Toprakta saklıdır hayatın sırrı.

Akarsular iner dağdan ovaya,
Gümüş bir sesle çağırır denizi.
Her damla taşır uzak bir hikâye,
Kavuşur sonunda mavi sessizliğe.

Deniz uyur geceleri ay altında,
Dalgalar fisildar kıyıya sabrı.
Ufuk çizgisinde gök birleşir suyla,
Kalp durur, zaman olur anı.

Okyanus çağırır uzak rüyalarla,
Derinliklerinde sır saklı durur.
Bir nefes alır dünya bu sularda,
İnsan susar, doğa konuşur.

Dağdan ovaya, sudan sonsuza
Bir döngüdür bu, eksilmez, tükenmez.
Doğa öğretir sessizce insana:
Yaşamak, uyumdur; hükmetmek niye?

Namık Ant Benson

Türk Subayına

Sadr-ı vatandır mekânı, sîne-i millet penâh
Hükm-i kaderle yürür, emrine râm-ı sipâh

Göğsünde mihr-i hilâl, alnında mîsâk-ı kan
Bir nazarı sedd-i belâ, bir adımı feth-güşâh

Sükûtunda nice ferman, bakışında celâdet
Nutm etse dağlar erir, suskunluğu bî-şibâh

Siper olur cism ü cânın hâk-i pâk-i yurda
Canı fedâ kılar ol, düşmesin diye livâh

Ne şöhret ister ne medh-i nâs, ne alkış ne sedâ
Maksûdu rızâ-yı Hak, gayesi hıfz-ı felâh

Emr-i "öl"e tebessüm, emr-i "dur"a intizâr
Zîrâ itaati onun ayn-ı ibâdettir âh

Harb onun için meslek değil, bir imtihan-ı İlâh
Her safhası sabr ile, her neticesi felâh

Türk subayıdır o kim, ser verir sır vermez
Ser-hadd-i vatanda durur, olur cümleye silâh

Yâ Rab, bu asker-i sâdık kuluna nusret ihsân
Zîrâ onun nefesi vatana setr-i cenâh

Namık Ant Benson

Ümitsiz Aşk

Yazıldı alınma aşkın, silinmez ey kader
Ne çâre, hükmüne boyun eğmiş her beşer

Sevdim; günâhı bende, cevâbı yok o yârın
Bu suskunluk bile bir tokattır âşika meğer

Vasl bir yalan imiş, hicrân hakîkat oldu
Gül sandığım her ümit diken çıktı her sefer

Ne dua fayda verdi ne sabır tuttu yer
Aşk, insana verilmiş en ağır imtihân meğer

Ben istemedim bu hâli, yazıldı levh-i kazâ
Kul neylesin, çizgiyi çeken kalem-i kader

Geceler şahidimdir, melekler ağlar hâlime
Bu sevdâ mezarım oldu, yaşarken öldüm der

Bil ki bu kalp vazgeçmez, cehennem olsa yol
Âşık için kurtuluş yok; yanmakmış son sefer

Namık Ant Benson

Ümitsiz Sevda

Gönlümün virânesin ma`mûr eden yâr imiş
Bahtıma doğan güneş, geceyi boğan nâr imiş

Bir nigâhın kıldı bîhûş aklımı, sabrım kırık
Akl u fikrim târumâr, bu hâl bana âr imiş

Zülfünün her tânesi bir bend-i zincîr-i belâ
Âşıkın boynundaki en hoş süs o dâr imiş

Söyle Sevda, ayrılık mı derdime dermân olur
Bilirim, bu derde çâre yine ol dîdâr imiş

Çan verirdim bir tebessüm uğruna ey bî-vefâ
Âşıkın sermâyesi hep ah u âzâr imiş

Namık Ant Benson

Üsküdar Gazeli

Seher vaktinde gülşen oldu Üsküdâr ey yâr,
Boğazdan nur içer her dem bu dârü'l-iktidâr.

Salâlar iner gökten, minâreler duâ olur,
Zamân diz çöker eşiğinde, susar rûzigâr.

Bir servi gibi durur kıyıda sâkin ve vakur,
Nice sır saklar taşında bu kadîm diyâr.

Mihrimâh'tan düşen ışık vurur gönül aynama,
Aşkınla yanar içim, olur kalbim âşikâr.

Kayıklar geçer su üstünde rüyâdan ince,
Her kürek darbesi bir âh, bir hatıra, bir nigâr.

Bu yaka hasretlidir öte yakanın sesine,
Kavuşmak niyâzıdır dalga dalga intizâr.

Ey şâir, Üsküdâr'da öğrendin susmayı sen,
Çok söz fânîdir, az sözde gizlidir itibar.

Namık Ant Benson

Üvey Ağabeylerime

Vay ağabeylerim vay...
Dağ mı yıkıldı başıma,
Yoksa gök mü çöktü üstüme?
Bir kara haber geldi kapıma,
Ocak söndü, duman kesildi.

Üvey dediler size,
Kim dedi onu, gelsin görsün!
Acı üvey mi vurur insanın bağına?
Yürek bilir ağabeyleri,
Kan değil, kader bağlar adamı adama.

Biriniz gitti,
Ardından öteki...
Üç ateş düştü bağıma,
Üç mezar kazıldı içime.
Toprak doymadı mı size,
Niye bu kadar erken aldı?

Ocak şimdi sessiz,
Duvarlar konuşmaz oldu.
Kapı gıcırdar,
Ben irkilirim.
"Gelen var" diye bakarım,
Yok...
Yok ağabeyler...

Kim soracak halimi şimdi,
Kim "dik dur" diyecek?
Ben kime yaslanacağım,
Bu dünya kiminle dönecek?

Birinizin sesi kaldı rüzgârda,
Birinizin adı yağmurda,
Bir diğerinizin hüznü toprakta.
Her geçen bulut
Sizi hatırlatır bana,
Her karanlık gece
Bir daha götürür.

Vay benim ağabeylerim...
Size doyamadım,
Sözünüz yarım kaldı.
Bir çay içimi kadar
Ömrünüz mü vardı bu dünyada?

Mezar taşınız soğuk şimdi,
Ama içim yanıyor hâlâ.
Toprak üstünüze serin,
Ama bana ateş oldu.

Anam ağladı,

Ben sustum.
Ama bilin ki ağabeyler,
Erkek ağlamaz dedikleri
Yalanmış.
İnsan içinden ağlarmış,
Geceler boyu...

Üvey değil katerdendiniz,
Hiç olmadınız.
Hayatın bana bıraktığı
Karışık durum,
Erken giden ağabeylerdiniz.

Vay ağabeylerim vay...
Adınızı her andığımda
Bir ağıt düşer dilimden.
Bu ömür geçer belki,
Ama sizin gidişiniz
Geçmez...
Geçmez ağabeyler...

Ruhunuz şad olsun.

Bu ağıt
Size borcumdur.

Namık Ant Benson

Validem Asuman Saide Denker'e

Göçtü bu gülzâr-ı fânîden bir asûmân yüzlü cân
Adı kaldı dillerde, rûhu erdi lâ-mekân

Asuman Saide idi, ismi gibi pâk-nijâd
Yerde yürürken melek, gökte anıldı bir nişân

Bir tebessümle dağılırdı gam-ı devrânî bulut
Sözleri şefkat idi, sînesi ummân-ı emân

Şimdi sessiz kaldı meclis, sustu bülbül-i vefâ
Gözyaşı yazdı bu şi'ri, kalem oldu tercümân

Fânî dünya neylesin, her gelen göçmekte bir gün
Bâkî kalan hoş sadâdır, bir de hayr ile du'ân

Ey giden! Ardında bir nûr, bir güzel hâtıra var
İsmine her Fâtiha bir kandil olur her zamân

Rahmetinle yâ İlâhî eyle kabrin pür-ziyâ
Asuman Saide'ye cennet ola son mekân

Namık Ant Benson

Yalnızlığım

Yalnızlığım sert benim,
Omuz vermez kimseye.
Alışkın değilim teselliye,
Pervasızlık içinde.

Kalabalıklar yordu beni,
Herkes vardı, insan yoktu.
Şustum diye uyumlu sandılar,
İçimde isyan ayakta durdu.

Bir kapı çalmam artık,
Açılmayan çok oldu.
Ben kendime yaslandım,
En sağlam duvar o oldu.

Yalnızlığım sert benim,
Ama eğilmez, satılmaz.
Canımı dişimle tuttum,
Bu çağ yumuşağı sevmez.

Namık Ant Benson

Zamanda İstanbul

Bir zamanlar İstanbul vardı
Sokakları yavaş, akşamları uzun
Kapılar açıktı, sözler samimi
Gölgesi bile kalabalıktı mahallenin.

Tahta evler anlatırdı hikâyeyi
Cumbalarda asılı kalırdı zaman
Bir radyo sesi sızardı pencereden
Bir şarkıyla dururdu akşam ezanı.

Vapurlar daha ağır geçerdı Boğaz'dan
İnsanlar acele etmezdi hayata
Bir çay yeterdi dostluğa
Bir selam açardı kapıları.

Yağmur yağınca eski taşlara
Ayakkabılar değil hatıralar ıslanırdı
Kaldırımlar bilirdi kim geldi, kim gitti
Kim bekledi, kim dönmedi.

Şimdi İstanbul duruyor yerinde
Ama biraz eksik, biraz yorgun
Çünkü giden sadece insanlar değil
Zamanın kendisi oldu bu şehirden.

Namık Ant Benson